

Η Κρυμμένη Ιστορία του Σαράντα Εδάφιου — Αριθμός Είκοσι Εννέα

Ιεζεκιήλ Αριθμός Δέκα

Jeff Pippenger

2026-08-31

Υπάρχουν πολλές θαυμαστές και σημαντικές προφητικές γραμμές και αλήθειες στο βιβλίο του Ιεζεκιήλ. Από τις βιβλικές απεικονίσεις προφητών μέσα στον ναό, ο Ιεζεκιήλ είναι εκείνος ο οποίος, υπεράνω όλων των άλλων, προσδιορίζει τους τροχούς εντός των τροχών. Οι τροχοί αυτοί, κατά την Αδελφή White, αντιπροσωπεύουν τη σύνθετη αλληλεπίδραση της ανθρώπινης δραστηριότητας, απεικονίζοντας τη διαδοχή των γεγονότων στον καιρό της όψιμης βροχής. Τα γεγονότα αυτά παριστάνονται από τον προφήτη όταν έγινε μέρος της προφητείας μέσα σε μια δραματοποιημένη παραβολή, όπως όταν ο Ιεζεκιήλ ξαπλώνει στην αριστερή και έπειτα στη δεξιά του πλευρά στην απεικόνιση της πολιορκίας της Ιερουσαλήμ στο τέταρτο κεφάλαιο. Υπάρχουν επίσης δεκατρείς συγκεκριμένες χρονολογίες που σκιαγραφούν την ιστορία του Ιεζεκιήλ και, πράττοντας έτσι, παρέχουν τα ορόσημα της περιόδου της όψιμης βροχής, όταν σφραγίζονται οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Υπάρχουν αλήθειες που μεταδίδονται όχι μόνο μέσω χρονολογιών, αλλά και μέσω αριθμών όπως το δεκαεπτά, το δεκαεννέα, το είκοσι πέντε, το εβδομήντα, το σαράντα, το τριακόσια ενενήντα και, βεβαίως, το τριάντα. Ένας ακόμη αριθμός, που ίσως είναι ο σημαντικότερος αριθμός στο βιβλίο του Ιεζεκιήλ, είναι ο αριθμός εκατόν πενήντα. Κι όμως, ο αριθμός εκατόν πενήντα δεν βρίσκεται στο βιβλίο του Ιεζεκιήλ. Ωστόσο, γραμμή επί γραμμή—είναι εκεί.

Ο αριθμός εκατόν πενήντα είναι προφητικώς ενσωματωμένος εντός της γραμμής της πολιορκίας, και η πολιορκία είναι μία διακεκριμένη προφητική γραμμή· ή, αν προτιμάτε, η πολιορκία είναι ένας τροχός. Μία προφητική γραμμή της ιστορίας θα έχει πάντοτε ένα άλφα και ένα ωμέγα, και, τούτο ισχύον, τα χαρακτηριστικά του άλφα και του ωμέγα πρέπει να εκπροσωπούνται στην αρχή και στο τέλος της γραμμής, ειδάλλως δεν είναι γραμμή. Το γεγονός-άλφα της πολιορκίας ήταν ο θάνατος της συζύγου του Ιεζεκιήλ, και το τέλος της πολιορκίας ήταν ο θάνατος της νύμφης του Χριστού, όπως παριστάνεται διά της καταστροφής της Ιερουσαλήμ.

Καὶ ἐγὼ ὁ Ἰωάννης εἶδον τὴν ἁγίαν πόλιν, τὴν νέαν Ἱερουσαλήμ, καταβαίνουσαν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἡτοιμασμένην ὡς νύμφην κεκοσμημένην διὰ τὸν ἄνδρα αὐτῆς. Καὶ ἤκουσα φωνὴν μεγάλην ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λέγουσαν, Ἴδού, ἡ σκηνὴ τοῦ Θεοῦ μετὰ τῶν ἀνθρώπων, καὶ θέλει κατοικήσει μετ’ αὐτῶν, καὶ αὐτοὶ θέλουσιν εἶσθαι λαὸς αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς θέλει εἶσθαι μετ’ αὐτῶν, Θεὸς αὐτῶν. Καὶ ὁ Θεὸς θέλει ἐξαλείψει πᾶν δάκρυον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν· καὶ ὁ θάνατος δὲν θέλει ὑπάρχει πλέον, οὔτε πένθος, οὔτε κραυγὴ, οὔτε πόνος δὲν θέλουσιν ὑπάρχει πλέον· διότι τὰ πρῶτα παρῆλθον. Καὶ εἶπεν ὁ καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου, Ἴδού, κάμνω νέα τὰ πάντα. Καὶ λέγει πρὸς ἐμέ, Γράψον· διότι οἱ λόγοι οὗτοι εἶναι ἀληθινοὶ καὶ πιστοί. Καὶ εἶπέ μοι, Ἐτελέσθη. Ἐγὼ εἶμι τὸ Ἄλφα καὶ τὸ Ὠ, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος. Ἐγὼ θέλω δώσει εἰς τὸν διψῶντα ἐκ τῆς πηγῆς τοῦ ὕδατος τῆς ζωῆς δωρεάν. Ὁ νικῶν θέλει

κληρονομήσει τὰ πάντα· καὶ ἐγὼ θέλω εἶσθαι Θεὸς αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς θέλει εἶσθαι υἱός μου. Οἱ δὲ δειλοί, καὶ ἄπιστοι, καὶ βδελυκτοί, καὶ φονεῖς, καὶ πόρνοι, καὶ μάγοι, καὶ εἰδωλολάτραι, καὶ πάντες οἱ ψεύσται, θέλουσιν ἔχει τὸ μέρος αὐτῶν ἐν τῇ λίμνῃ τῇ καιομένῃ μετὰ πυρὸς καὶ θείου· οὗτος εἶναι ὁ δεύτερος θάνατος. Καὶ ἦλθεν πρὸς ἐμέ εἷς ἐκ τῶν ἑπτὰ ἀγγέλων, οἵτινες εἶχον τὰς ἑπτὰ φιάλας τὰς γεμούσας ἐκ τῶν ἑπτὰ τελευταίων πληγῶν, καὶ ἐλάλησε μετ’ ἐμοῦ, λέγων, Ἔλθε ἐδῶ, θέλω σοι δεῖξει τὴν νύμφην, τὴν γυναῖκα τοῦ Ἀρνίου. Ἀποκάλυψις 21:2–9.

Ἡ σύζυγος τοῦ Ἰεζεκιὴλ ἀποθνήσκει κατὰ τὴν ἑναρξιν τῆς πολιορκίας, καὶ ἐκεῖ χαρακτηρίζεται ὡς «ὁ πόθος» τῶν «ὀφθαλμῶν» τοῦ Ἰεζεκιήλ· καὶ, στὴν καταστροφή τῆς Ἱερουσαλὴμ ποὺ παρατίθεται στὸ ἴδιο κεφάλαιο, ἡ Ἱερουσαλὴμ προσδιορίζεται ὡς «ὁ πόθος» τῶν «ὀφθαλμῶν» τοῦ Ἰσραήλ.

Πάλιν, κατὰ τὸ ἑνατον ἔτος, κατὰ τὸν δέκατον μῆνα, κατὰ τὴν δεκάτην ἡμέραν τοῦ μηνός, ἦλθε πρὸς ἐμέ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου, λέγων, ... Καὶ ἦλθε πρὸς ἐμέ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου, λέγων· Υἱέ ἀνθρώπου, ἰδοὺ, ἀφαιρῶ ἀπὸ σοῦ, με ἓνα πλήγμα, τὴν ἐπιθυμίαν τῶν ὀφθαλμῶν σου· πληγὴ οὐτὴ θέλεις πενθήσει οὐτὴ θέλεις κλαύσει, οὐτὴ θέλουσι καταβῆ τα δάκρυά σου. Στέναζε σιωπηλῶς, μὴ κάμεις πένθος διὰ νεκρόν, δέσσε τὴν κεφαλοδέσμη σου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου, καὶ βάλε τα υποδήματά σου εἰς τοὺς πόδας σου, καὶ μὴ καλύψεις τὰ χεῖλη σου, καὶ μὴ φάγεις ἄρτον ἀνδρῶν. Καὶ ἐλάλησα πρὸς τὸν λαόν το πρῶ· καὶ ἐσπέρας ἀπέθανεν ἡ γυνὴ μου· καὶ ἔκαμα τὸ πρῶ καθὼς προσετάχην. Καὶ εἶπεν ὁ λαὸς πρὸς ἐμέ· Δὲν θέλεις ἀναγγεῖλει πρὸς ἡμᾶς τι σημαίνουν δι’ ἡμᾶς ταῦτα, ὅτι πράττεις οὕτως;

Τότε τοὺς ἀποκρίθηκα· Ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ἦλθε πρὸς ἐμέ, λέγων· Λάλησε πρὸς τὸν οἶκο τοῦ Ἰσραήλ· Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός· Ἰδοὺ, ἐγὼ θὰ βεβηλώσω τὸ ἀγιαστήριό μου, τὸ καύχημα τῆς ἰσχύος σας, τὸν πόθο τῶν ὀφθαλμῶν σας καὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο λυπάται ἡ ψυχὴ σας· καὶ οἱ υἱοὶ σας καὶ οἱ θυγατέρες σας, τοὺς ὁποίους ἀφήσατε, θὰ πέσουν δια μαχαίρας. Καὶ θὰ πράξετε καθὼς ἐγὼ ἐπραξα· δὲν θὰ καλύψετε τὰ χεῖλη σας οὐτὴ θὰ φάγετε τὸν ἄρτον τῶν ἀνθρώπων. Καὶ τὰ καλύμματά σας θὰ εἶναι ἐπάνω στὶς κεφαλές σας, καὶ τὰ υποδήματά σας στὰ πόδια σας· δὲν θὰ πενήσετε οὐτὴ θὰ κλάψετε· ἀλλὰ θὰ λειώνετε ἐξαιτίας τῶν ἀνομιῶν σας καὶ θὰ στενάζετε ὁ ἓνας πρὸς τὸν ἄλλον.

Καθὼς ὁ Ἰεζεκιὴλ εἶναι εἰς ἐσᾶς σημεῖον, κατὰ πάντα ὅσα ἐπραξεν ἐκεῖνος, οὕτως θέλετε πράξει· καὶ ὅταν τοῦτο ἔλθῃ, τότε θέλετε γνωρίσει ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Κύριος ὁ Θεός. Καὶ σύ, υἱέ ἀνθρώπου, δὲν θὰ γίνῃ τοῦτο ἐν τῇ ἡμέρᾳ καθ’ ἣν ἀφαιρῶ ἀπ’ αὐτῶν τὴν ἰσχὺν αὐτῶν, τὴν χαρὰν τῆς δόξης αὐτῶν, τὴν ἐπιθυμίαν τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, καὶ ἐκεῖνο ἐφ’ οὗ ἔθεσαν τὴν διάνοιαν αὐτῶν, τοὺς υἱοὺς αὐτῶν καὶ τὰς θυγατέρας αὐτῶν; Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ὁ διασωθεὶς θὰ ἔλθῃ πρὸς σέ, διὰ τὴν κάμη τὴν ἀκούσης αὐτὸ μὲ τὰ ὦτά σου. Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ τὸ στόμα σου θὰ ἀνοιχθῇ πρὸς τὸν διασωθέντα, καὶ θὰ λαλήσῃς καὶ δὲν θὰ εἶσαι πλέον ἄλαλος· καὶ θὰ εἶσαι εἰς αὐτοὺς σημεῖον, καὶ θέλουσι γνωρίσει ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Κύριος. Ἰεζεκιὴλ 24:1, 15–27.

Τὸ ἄλφα τῆς πολιορκίας εἶναι ὁ θάνατος τῆς ἐπιθυμίας τοῦ Ἰεζεκιήλ, καὶ τὸ ὠμέγα εἶναι ὁ θάνατος τῆς ἐπιθυμίας τοῦ Ἰσραήλ.

Ακούοντας, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἀκούουν

Υπάρχουν πέντε περιπτώσεις κατά τις οποίες οι πρεσβύτεροι ή ο λαός παρουσιάζονται κατά κάποιον τρόπο να ακούν τον Ιεζεκιήλ. Στο Ιεζεκιήλ 8:1, οι πρεσβύτεροι του Ιούδα κάθονται ενώπιόν του. Στο Ιεζεκιήλ 14:1 οι πρεσβύτεροι έρχονται και κάθονται ενώπιόν του. Στο Ιεζεκιήλ 20:1 οι πρεσβύτεροι του Ισραήλ έρχονται για να ερωτήσουν τον Κύριο. Στο Ιεζεκιήλ 37:18, ο Θεός λέγει στον Ιεζεκιήλ: «Όταν οι υιοί του λαού σου σου μιλήσουν, λέγοντας: Δεν θα μας δείξεις τι σημαίνεις με αυτά;» Στο εικοστό τέταρτο κεφάλαιο ο λαός ρωτά ευθέως: «Δεν θα μας πεις τι σημαίνουν για εμάς αυτά τα πράγματα, ώστε να πράττεις έτσι;» Σε καθεμία από τις πέντε αυτές περιπτώσεις οι πρεσβύτεροι ή ο λαός βρίσκονται σε Λαοδικειακή κατάσταση.

Και είπε: Πήγαινε και πες προς αυτόν τον λαό: Με την ακοή θέλετε ακούσει, αλλά δεν θέλετε εννοήσει· και βλέποντες θέλετε δει, αλλά δεν θέλετε αντιληφθεί. Πάχυνε την καρδιά αυτού του λαού και βάρυνε τα αυτιά τους και κλείσε τα μάτια τους, μήπως δουν με τα μάτια τους και ακούσουν με τα αυτιά τους και εννοήσουν με την καρδιά τους και επιστρέψουν και θεραπευθούν. Ησαΐας 6:9, 10.

Οι πέντε απεικονίσεις του λαού που ακούει αλλά δεν ακούει, και οι πέντε απεικονίσεις του λαού που βλέπει αλλά δεν βλέπει, αντιστοιχούν στα πέντε βήματα εκείνων που αρνούνται να δουν και να ακούσουν στη μαρτυρία του Ησαΐα.

Αλλά ο λόγος του Κυρίου ήτο προς αυτούς πρόσταγμα επί προστάγματος, πρόσταγμα επί προστάγματος· γραμμή επί γραμμής, γραμμή επί γραμμής· εδώ ολίγον, και εκεί ολίγον· διά να υπάγωσι, και να πέσωσι προς τα οπίσω, και να συντριβώσι, και να παγιδευθώσι, και να συλληφθώσι. Ησαΐας 28:13.

Καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν θέλουσι προσκόψει, καὶ πέσει, καὶ συντριφθῇ, καὶ παγιδευθῇ, καὶ συλληφθῇ. Ἡσαΐας 8:15.

Σημεία

Στο εικοστό τέταρτο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ, η περίοδος που αρχίζει με την πολιορκία και τον θάνατο της συζύγου του Ιεζεκιήλ —της επιθυμίας των οφθαλμών του— καταλήγει στον θάνατο της Ιερουσαλήμ —της επιθυμίας των οφθαλμών του Ισραήλ. Η πολιορκία του ενάμισι έτους φέρει τη σφραγίδα του Άλφα και του Ωμέγα, και η περίοδος αρχίζει και τελειώνει με σημείο. Όπως στο εικοστό τέταρτο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ, έτσι και ο Ιησούς προσδιορίζει το σημείο της πολιορκίας στο εικοστό τέταρτο κεφάλαιο του Ματθαίου.

Τα λόγια του Χριστού είχαν λεχθεί ενώπιον μεγάλου πλήθους· όταν όμως έμεινε μόνος, ο Πέτρος, ο Ιωάννης, ο Ιάκωβος και ο Ανδρέας ήλθαν προς Αυτόν, καθώς καθόταν επάνω στο Όρος των Ελαιών. «Ειπέ μας», είπαν, «πότε θέλουνσι γείνει ταύτα; και ποίον θέλει είσθαι το σημείον της παρουσίας Σου και της συντελείας του κόσμου;» Ο Ιησούς δεν απήντησε στους μαθητές Του πραγματευόμενος χωριστά την καταστροφή της Ιερουσαλήμ και τη μεγάλη ημέρα της ελεύσεώς Του. Συνήνωσε στην περιγραφή Του τα δύο αυτά γεγονότα. Εάν είχε αποκαλύψει στους μαθητές Του τα μέλλοντα γεγονότα όπως τα έβλεπε ο Ίδιος, δεν θα ήταν σε θέση να υπομείνουν το θέαμα. Από έλεος προς αυτούς συνέζευξε την περιγραφή των δύο μεγάλων κρίσεων, αφήνοντας τους μαθητές να ερευνήσουν μόνοι τους το νόημα. Όταν αναφερόταν στην καταστροφή της Ιερουσαλήμ, τα προφητικά Του λόγια εκτείνονταν πέρα

από εκείνο το γεγονός έως την τελική πυρκαϊά εκείνης της ημέρας, όταν ο Κύριος θέλει εξέλθει εκ του τόπου Αυτού διά να τιμωρήσει τον κόσμο διά την ανομίαν αυτών, όταν η γη θέλει φανερώσει το αίμα αυτής και δεν θέλει πλέον καλύψει τους φονευθέντας αυτής. Ολόκληρος αυτός ο λόγος δόθηκε όχι μόνο για τους μαθητές, αλλά και για εκείνους που επρόκειτο να ζήσουν στις έσχατες σκηνές της ιστορίας της γης.

Στρεφόμενος προς τους μαθητές, ο Χριστός είπε: «Βλέπετε μήπως τις σας πλανήσει. Διότι πολλοί θα έλθουν εν τῷ ὀνόματί Μου, λέγοντες· Εγώ εἰμαι ὁ Χριστός· και πολλούς θα πλανήσουν». Πολλοί ψευδομεσσίες θα εμφανισθούν, ισχυριζόμενοι ὅτι επιτελουν θαύματα και διακηρύσσοντας ὅτι ἔχει ἔλθει ὁ καιρός της λυτρώσεως του ιουδαϊκοῦ ἔθνους. Αυτοὶ θα παραπλανήσουν πολλούς. Τα λόγια του Χριστοῦ εκπληρώθηκαν. Μεταξὺ του θανάτου Του και της πολιορκίας της Ιερουσαλήμ εμφανίσθηκαν πολλοὶ ψευδομεσσίες. Ἀλλ' ἡ προειδοποίηση αὐτή δόθηκε ἐπίσης και σε ὅσους ζουν στη σημερινή εποχή του κόσμου. Οἱ ίδιες πλάνες που ασκήθηκαν πριν ἀπὸ την καταστροφή της Ιερουσαλήμ ασκήθηκαν δια μέσου των αἰώνων και θα ασκηθούν πάλι.

«Καὶ μέλλετε νὰ ἀκούητε πολέμους καὶ φήμας πολέμων· προσέχετε, μὴ ταραχθῆτε· διότι πάντα ταῦτα πρέπει νὰ γίνωσιν, ἀλλ' οὐπω εἶναι τὸ τέλος.» Πρὸ τῆς καταστροφῆς τῆς Ἱερουσαλήμ, οἱ ἄνθρωποι ἀγωνίζονταν γιὰ τὴν ἐπικράτηση. Αὐτοκράτορες ἐφονεύοντο. Ἐκεῖνοι ποὺ ἐθεωροῦντο ὅτι ἴσταντο πλησιέστερα πρὸς τὸν θρόνον ἐθανατώνοντο. Ὑπῆρχαν πόλεμοι καὶ φῆμαι πολέμων. «Πάντα ταῦτα πρέπει νὰ γίνωσιν,» εἶπεν ὁ Χριστός, «ἀλλ' οὐπω εἶναι τὸ τέλος [τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους ὡς ἔθνους]. Διότι θέλει ἐγερθῇ ἔθνος ἐπὶ ἔθνος, καὶ βασιλεία ἐπὶ βασιλείαν· καὶ θέλουσι γεῖναι πείναι, καὶ λοιμοί, καὶ σεισμοὶ κατὰ τόπους. Πάντα δὲ ταῦτα εἶναι ἀρχὴ ὠδίνων.» Ὁ Χριστὸς εἶπεν: Καθὼς οἱ ῥαββῖνοι βλέπουν ταῦτα τὰ σημεῖα, θὰ τὰ διακηρύξουν ὡς κρίσεις τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τὰ ἔθνη διότι κρατοῦν δεσμευμένον τὸν ἐκλεκτὸν λαὸν Του. Θὰ διακηρύξουν ὅτι ταῦτα τὰ σημεῖα ἀποτελοῦν τὸ γνῶρισμα τῆς ἐλεύσεως τοῦ Μεσσία. Μὴ πλανηθῆτε· εἶναι ἡ ἀρχὴ τῶν κρίσεων Του. Ὁ λαὸς ἔστρεψε τὸ βλέμμα εἰς ἑαυτόν. Δὲν μετενόησαν οὐδὲ ἐπεστράφησαν, ὥστε νὰ τοὺς ἰάσω. Τὰ σημεῖα, τὰ ὁποῖα αὐτοὶ παρουσιάζουν ὡς τεκμήρια τῆς ἀπελευθερώσεώς τους ἀπὸ τῆ δουλείας, εἶναι σημεῖα τῆς καταστροφῆς των.» The Desire of Ages, 628.»

Ἡ πολιορκία της Ιερουσαλήμ κατὰ τὸ ἔτος 66 περιεῖχε τὸ σημεῖο της τοποθετήσεως των λαβάρων της Ρώμης στον περίβολο του αἰαστηρίου. Ἡ ἐρμηνεία που ἔδωσε ὁ Ἰησοὺς στα γεγονότα της περιόδου ἀπὸ τὸ 66 ἕως τὸ 70 συνέδεσε την καταστροφή του ἔτους 70 με τὴ Δευτέρα Παρουσία Του· και ὑπάρχει ἓνα σημεῖο συνδεδεμένο με τὴ Δευτέρα Παρουσία Του.

«Σύντομα τα μάτια μας στράφηκαν πρὸς τὴν Ανατολή, διότι εἶχε ἐμφανιστεῖ ἓνα μικρὸ μαῦρο σύννεφο, περίπου στο μισὸ μέγεθος του χερικοῦ ἐνός ἀνθρώπου, τὸ ὁποῖο ὅλοι γνωρίζαμε ὅτι ἦταν τὸ Σημεῖο του Υἱοῦ του Ἀνθρώπου.» The Day Star, 1846.

Ἡ ἀρχὴ και τὸ τέλος της ιστορίας ἀπὸ τὸ 66 ἕως τὸ 70 μ.Χ. περιέχουν ἓνα σημεῖο συνδεδεμένο με τὴν ἐναρξὴ της πολιορκίας και τὴν καταστροφή της πόλεως, τὸ ὁποῖο εὐθυγραμμίζεται με τὸ σημεῖο ἄλφα και ὠμέγα του θανάτου του ἐπιθυμητοῦ των οφθαλμῶν τὸ 587 π.Χ. και τὸ 586 π.Χ.

Ἡ ιστορία της πολιορκίας του ἐνάμιση ἔτους εἶναι ἓνα «σημεῖο» γιὰ τις ἔσχατες ἡμέρες. Οἱ μωρές παρθένες, ὅπως παρουσιάζονται στην ιστορία του Ἰεζεκιήλ, βρίσκουν τὸ ἀντίστοιχό τους στην

ιστορία των φρονίμων παρθένων, οι οποίες είδαν το σημείο της πολιορκίας κατά το έτος 66 και κατέφυγαν σε ασφάλεια. Η πολιορκία του ενάμιση έτους είναι το σημείο που φανερώνει δύο τάξεις προσκυνητών. Η μία τάξη θα κατανοήσει το σημείο· η άλλη τάξη, η οποία παριστάνεται από τον Ησαΐα ως «πολλοί», δεν θα δει ούτε θα ακούσει.

Πολλοί και Ολίγοι

Τότε είπε ο βασιλιάς προς τους υπηρέτες· Δέσατε αυτόν χειροπόδαρα, και παραλάβετε αυτόν, και ρίψατε εις το σκότος το εξώτερον· εκεί θέλει είσθαι ο κλαυθμός και ο τριγμός των οδόντων. Διότι πολλοί είναι κεκλημένοι, ολίγοι δε εκλεκτοί. Ματθαίος 22:13, 14.

Ούτως οί ἔσχατοι θὰ εἶναι πρῶτοι, καὶ οἱ πρῶτοι ἔσχατοι· διότι πολλοὶ εἶναι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί. Ματθαῖος 20:16.

Να Βλέπει και να Ακούει

Υπάρχουν πέντε παραβολές που εκδραματίζονται στο βιβλίο του Ιεζεκιήλ, και επίσης πέντε φορές κατά τις οποίες ο Ιεζεκιήλ μίλησε προς τους άρχοντες και τον λαό. Αυτοί οι δύο μάρτυρες ταυτοποιούν τις πέντε μωρές παρθένες, οι οποίες αρνούνται να «δουν» και αρνούνται να «ακούσουν». Αρνούνται να δουν ή να ακούσουν τη γνώση που αυξάνεται, όταν ο Ιησούς, ο οποίος ως ο Λέων εκ της φυλής του Ιούδα αποσφραγίζει τον προφητικό Του Λόγο.

Ο Κόσμος θα Δει και θα Ακούσει

Πάντες οἱ κάτοικοι τῆς οἰκουμένης καὶ οἱ ἐνοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς, ἴδετε, ὅταν ὑψωθῇ σημεῖον ἐπὶ τῶν ὀρέων· καὶ ὅταν σαλπίσῃ σάλπιγξ, ἀκούσατε. Ἡσαΐας 18:3.

Και εν εκείνη τη ημέρα οι κωφοί θέλουσιν ακούσει τους λόγους του βιβλίου, και οι οφθαλμοί των τυφλών θέλουσιν ιδεί εκ του σκότους και εκ του ζόφου. Ησαΐας 29:18.

Ο Μωρός και Ανόητος Λαός Μου δεν έχει Γνώση

Ἔως πότε θὰ βλέπω τὸ λάβαρον καὶ θὰ ἀκούω τὸν ἦχον τῆς σάλπιγγος; Διότι ὁ λαός μου εἶναι μωρός, δὲν μὲ ἐγνώρισαν· εἶναι τέκνα ἄφρονα καὶ δὲν ἔχουν σύνεσιν· εἶναι σοφοὶ στὸ νὰ πράττουν τὸ κακόν, ἀλλὰ στὸ νὰ πράττουν τὸ ἀγαθὸν δὲν ἔχουν γνῶσιν. Ἱερεμίας 4:21, 22.

Αναγγείλατε τούτο στον οίκο του Ιακώβ και διακηρύξατέ το στον Ιούδα, λέγοντας: Ακούσατε τώρα τούτο, λαέ μωρέ και ασύνετε, που έχετε οφθαλμούς και δεν βλέπετε, που έχετε ώτα και δεν ακούετε. Ιερεμίας 5:20, 21.

Ένας οίκος αποστατικός

Και ο λόγος του Κυρίου ήλθε προς εμέ, λέγων: Υιέ ανθρώπου, κατοικείς εν μέσω οίκου αποστάτου, οι οποίοι έχουν οφθαλμούς διά να βλέπουν, και δεν βλέπουν· έχουν ώτα διά να ακούν, και δεν ακούν· διότι είναι οίκος αποστάτης. Ιεζεκιήλ 12:1, 2.

Διὰ τοῦτο λαλῶ πρὸς αὐτοὺς διὰ παραβολῶν· ἐπειδὴ βλέποντες δὲν βλέπουσι, καὶ ἀκούοντες δὲν ἀκούουσι, οὐδὲ συνιᾶσι. Καὶ ἐν αὐτοῖς ἐκπληροῦται ἡ προφητεία τοῦ Ἡσαΐου, ἡ λέγουσα·

Με τὴν ἀκοὴν θὰ ἀκούσητε καὶ δὲν θὰ ἐννοήσητε· καὶ βλέποντες θὰ ἴδῃτε καὶ δὲν θὰ καταλάβητε· διότι ἐπαχύνθη ἡ καρδιά τοῦ λαοῦ τούτου, καὶ τὰ ὦτα αὐτῶν ἐβαρύνθησαν εἰς τὸ νὰ ἀκούωσι, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἔκλεισαν· μήποτε ἴδωσι με τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀκούσωσι με τὰ ὦτα καὶ νοήσωσι με τὴν καρδίαν καὶ ἐπιστρέψωσι, καὶ ἐγὼ θεραπεύσω αὐτούς.

Μακάριοι ὅμως εἶναι οἱ οφθαλμοὶ σας, διότι βλέπουν, καὶ τὰ ὦτα σας, διότι ἀκούουν. Διότι ἀληθῶς σας λέγω, ὅτι πολλοὶ προφῆτες καὶ δίκαιοι ἄνδρες ἐπεθύμησαν νὰ ἰδοῦν ἐκεῖνα τα οποία σεις βλέπετε, καὶ δὲν τα εἶδαν· καὶ νὰ ἀκούσουν ἐκεῖνα τα οποία σεις ἀκούετε, καὶ δὲν τα ἤκουσαν. Κατὰ Ματθαῖον 13:13–17.

Αἱ Παλαιαὶ Ὁδοί

Οὕτως λέγει Κύριος· Σταθῆτε ἐπὶ τῶν ὁδῶν καὶ ἴδετε, καὶ ἐρωτήσατε περὶ τῶν παλαιῶν τριβῶν, ποῦ εἶναι ἡ ἀγαθὴ ὁδός, καὶ περιπατεῖτε ἐν αὐτῇ, καὶ θέλετε εὐρεῖ ἀνάπαυσιν διὰ τὰς ψυχὰς ὑμῶν. Ἄλλ' εἶπαν· Δὲν θέλομεν περιπατεῖ ἐν αὐτῇ. Ἐπίσης κατέστησα φύλακας ἐφ' ὑμᾶς, λέγων· Ἀκούσατε τὸν ἦχον τῆς σάλπιγγος. Ἄλλ' εἶπαν· Δὲν θέλομεν ἀκούει. Ἱερεμίας 6:16, 17.

Το Μήνυμα του 1840–1844

«Ὅλα τα μηνύματα που δόθηκαν ἀπὸ το 1840 ἕως το 1844 πρέπει νὰ καταστούν ἰσχυρά καὶ ἐπιτακτικά τώρα, διότι ὑπάρχουν πολλοὶ ἄνθρωποι που ἔχουν χάσει τὸν προσανατολισμὸ τους. Τα μηνύματα πρέπει νὰ ἀπευθυνθοῦν σὲ ὅλες τις ἐκκλησίες.

Ὁ Χριστὸς εἶπε: «Μακάριοι εἶναι οἱ οφθαλμοὶ σας, διότι βλέπουν· καὶ τὰ ὦτα σας, διότι ἀκούν. Διότι ἀληθῶς σας λέγω, ὅτι πολλοὶ προφῆτες καὶ δίκαιοι ἄνδρες ἐπεθύμησαν νὰ ἰδοῦν ἐκεῖνα τα οποία σεις βλέπετε, καὶ δὲν τα εἶδαν· καὶ νὰ ἀκούσουν ἐκεῖνα τα οποία σεις ἀκούετε, καὶ δὲν τα ἤκουσαν» [Κατὰ Ματθαῖον 13:16, 17]. Μακάριοι οἱ οφθαλμοὶ που εἶδαν τα πράγματα τα οποία εθεάθησαν κατὰ τα ἔτη 1843 καὶ 1844.

«Το μήνυμα δόθηκε. Καὶ δὲν θὰ πρέπει νὰ υπάρξει καμία καθυστέρηση στὴν ἐπανάληψη τοῦ μηνύματος, διότι τα σημεῖα τῶν καιρῶν εκπληρώνονται· τὸ τελικὸ ἔργο πρέπει νὰ γίνῃ. Ἐνα μεγάλο ἔργο θὰ ἐπιτελεστεῖ σὲ σύντομο χρονικὸ διάστημα. Ἐνα μήνυμα θὰ δοθεῖ σύντομα, κατὰ τὸν διορισμὸ τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖο θὰ διογκωθεῖ σὲ δυνατὴ κραυγή. Τότε ὁ Δανιὴλ θὰ σταθεῖ στὸν κλῆρο του, γιὰ νὰ δώσει τὴ μαρτυρία του.» Manuscript Releases, τόμος 21, 437.

Το Σημεῖο τῆς Πολιορκίας

Υπάρχουν πέντε φορές στὸ βιβλίον τοῦ Ιεζεκιὴλ κατὰ τις ὁποῖες αὐτὸς «ενσάρκωσε με πράξη» μία παραβολή που ὁ λαὸς ἀρνήθηκε νὰ δεῖ, καὶ ἐπίσης πέντε φορές «μίλησε» πρὸς ἐκείνον τὸν λαό, ὁ ὁποῖος ἀρνήθηκε νὰ ἀκούει. Οἱ δύο μάρτυρες τῆς δραματοποιημένης παραβολῆς καὶ τοῦ λόγου παρουσιάσθηκαν στις πέντε μωρές παρθένες. Μία ἀπὸ τις δραματοποιημένες παραβολές, ἡ ὁποία βρίσκεται στὸ τέταρτο κεφάλαιο, παριστᾷ τὸ «σημεῖο» τῆς πολιορκίας, τὸ ὁποῖο προειδοποιεῖ γιὰ τὴν ἐπερχόμενη καταστροφή. Τὸ μήνυμα τοῦ Ιεζεκιὴλ εἶναι τὸ μήνυμα πρὸς τὴ Λαοδικεῖα.

Το «σημείο» που δόθηκε για τη Λαοδικεία είναι το «σημείο της πολιορκίας», και η πολιορκία των εσχάτων ημερών παριστάνεται από πολλούς μάρτυρες. Το μόνο σημείο που δόθηκε στους Ιουδαίους της εποχής του Χριστού ήταν το σημείο του Ιωνά, ο οποίος αντιπροσωπεύει μια παραστατική παραβολή τριών ημερών στην κοιλία κήτους.

Τότε ἀπεκρίθησαν τινές ἀπὸ τῶν γραμματέων καὶ τῶν Φαρισαίων, λέγοντες· Διδάσκαλε, θέλομεν νὰ ἴδωμεν σημεῖον ἀπὸ σέ. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς· Γενεὰ πονηρὰ καὶ μοιχαλὶς ζητεῖ σημεῖον, καὶ σημεῖον δὲν θὰ δοθῇ εἰς αὐτήν, εἰ μὴ τὸ σημεῖον Ἰωνᾶ τοῦ προφήτου· διότι, καθὼς ὁ Ἰωνᾶς ἦτο τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ κήτους, οὕτω θὰ εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου τρεῖς ἡμέρας καὶ τρεῖς νύκτας ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς γῆς. Ματθαῖος 12:38–40.

Το Σημείο του Ιωνά

Το σημείο τοῦ Ἰωνᾶ ἦταν μιὰ δραματικῶς ἐκφρασμένη παραβολὴ ἀναστάσεως ἐκ νεκρῶν. Ὁ Ἰωάννης ἀντιπροσωπεύει τὴν αὐτὴ ἀλήθεια, διότι ἐρρίφθη σὲ λέβητα βραστοῦ ἐλαίου καὶ ἐξῆλθεν ζωντανός. Ὁ Δανιὴλ στὸν λάκκο τῶν λεόντων καὶ οἱ τρεῖς ἄξιοι μέσα στὴν κάμινο τοῦ Ναβουχοδονόσορος ἀντιπροσωπεύουν ἀνάσταση ἐκ νεκρῶν. Ὅλα αὐτὰ ἀντιπροσωπεύουν τοὺς ἑκατὸν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες ποὺ ἀνασταίνονται στὴν Ἀποκάλυψη, κεφάλαιο ἔνδεκα.

«Οἱ σκέψεις τοῦ Σωτήρος ἐπανήλθαν τώρα ἀπὸ τὴ θεωρία τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ μέλλοντος. Ἐνῶ ὁ λαὸς ἐπιχειροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ ὅσα εἶχαν δεῖ καὶ ἀκούσῃ σύμφωνα με τὶς ἐντυπώσεις ποὺ εἶχαν σχηματιστεῖ στὴ διάνοιά τους καὶ σύμφωνα με τὸ φῶς ποὺ κατείχαν, “Ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη καὶ εἶπεν, Οὐχὶ δι’ ἐμὲ ἡ φωνὴ αὕτη γέγονεν, ἀλλὰ δι’ ὑμᾶς.” Ἦταν ἡ υπέρτατη ἀπόδειξη τῆς Μεσσιανότητός του, τὸ σημεῖο τοῦ Πατρὸς ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶχε περὶ τὴν ἀλήθεια καὶ ἦταν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Θὰ ἀποστρέφονταν οἱ Ἰουδαῖοι αὐτὴ τὴ μαρτυρία τοῦ ὑψηλοῦ Οὐρανοῦ; Εἶχαν κάποτε ἐρωτήσῃ τὸν Σωτῆρα: Τὶ σημεῖον δεικνύεις εἰς ἡμᾶς, διὰ νὰ ἴδωμεν καὶ νὰ πιστεύσωμεν; Ἀναρίθμητα σημεῖα εἶχαν δοθῇ καθ’ ὅλη τὴ διακονία τοῦ Χριστοῦ· ὅμως εἶχαν κλείσει τὰ μάτια τους καὶ εἶχαν σκληρύνει τὶς καρδιές τους, μήπως καὶ πεισθούν. Τὸ ὑψίστο θαῦμα τῆς ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου δὲν ἀφαίρεσε τὴν ἀπιστίαν τους, ἀλλὰ τοὺς γέμισε με αὐξημένη κακία· καὶ τώρα ποὺ ὁ Πατὴρ εἶχε μιλήσῃ, καὶ δὲν μπορούσαν πλέον νὰ ζητήσουν κανένα περαιτέρω σημεῖο, οἱ καρδιές τους δὲν μαλάκωσαν καὶ ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἀρνούνται νὰ πιστεύσουν.» Spirit of Prophecy, τόμος 3, 79.

Ὁ Λάζαρος ἦταν τὸ σημεῖο τῆς ἀναστάσεως, ὅπως αὐτὴ προτυπώθηκε ἀπὸ τὸν Ἰωνά στὴν κοιλία τοῦ κήτους. Ἡ φωνὴ τοῦ Πατέρα σὲ συνάφεια με τὸν ἀναστημένο Λάζαρο ἀντιπροσωπεύει τὸν συνδυασμὸ τῆς Θεότητος καὶ τῆς ἀνθρωπότητος, ποὺ εἶναι βεβαίως ἡ φύση τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ἔλαβε ἐπάνω Του ἀνθρώπινη σάρκα. Ὁ συνδυασμὸς τῆς Θεότητος με τὴν ἀνθρωπότητα εἶναι τὸ λάβαρο τῶν ἑκατὸν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, καὶ ὁ Λάζαρος εἶναι τὸ σημεῖο τῆς ἀναστάσιμης δυνάμεως, ἡ ὁποία ἐπιτελεῖ τὴν ἔνωση τοῦ Δημιουργοῦ με τὸ δημιούργημα.

«Με τὴν ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου, πολλοὶ ὁδηγήθηκαν νὰ πιστέψουν στὸν Ἰησοῦ. Ἦταν στὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ ὁ Λάζαρος νὰ πεθάνῃ καὶ νὰ τεθεῖ στὸν τάφο πρὶν φθάσῃ ὁ Σωτῆρας. Ἡ ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου ἦταν τὸ κορυφαῖο θαῦμα τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐξαιτίας τῆς πολλοὶ δόξασαν τὸν Θεό.» Manuscript Releases, τόμος 21, 111.

Ο Λάζαρος προηγήθηκε κατά τη θριαμβευτική είσοδο στην Ιερουσαλήμ και ήταν το ζωντανό «σημείο» της αναστάσεως που απεικονίζεται από τον Ιωνά.

«Ο Λάζαρος, του οποίου το σώμα είχε γνωρίσει φθορά μέσα στον τάφο, αλλά ο οποίος τώρα χαιρόταν με τη δύναμη της ένδοξης ανδρικής ηλικίας, οδηγούσε το ζώο επάνω στο οποίο ιππεύε ο Σωτήρας.» *The Desire of Ages*, 572.

Η θριαμβευτική είσοδος αντιστοιχεί στη συνάθροιση του στρατοπέδου στο Exeter, η οποία υπήρξε η άλφα εκπλήρωση της παραβολής των δέκα παρθένων, και έτσι συνδέει το «σημείο» του Ιωνά και του Λαζάρου με την ωμέγα και τέλεια εκπλήρωση της διακήρυξης του μηνύματος: «Ιδού, ο Νυμφίος έρχεται!»

«Συχνά παραπέμπομαι στην παραβολή των δέκα παρθένων, από τις οποίες οι πέντε ήσαν φρόνιμες και οι πέντε μωρές. Αυτή η παραβολή έχει εκπληρωθεί και θα εκπληρωθεί μέχρι και την τελευταία της λεπτομέρεια, διότι έχει ιδιαίτερη εφαρμογή για τον παρόντα καιρό και, όπως το μήνυμα του τρίτου αγγέλου, έχει εκπληρωθεί και θα εξακολουθήσει να είναι παρούσα αλήθεια μέχρι το τέλος του χρόνου.» *Review and Herald*, August 19, 1890.

Ο Ιωνάς, ο Λάζαρος και ο Σαμουήλ Σνόου, φθάνοντας αργά στη συνάθροιση του στρατοπέδου στο Έξετερ, ευθυγραμμίζονται με το «σημείο της πολιορκίας» του Ιεζεκιήλ. Ο Λάζαρος οδήγησε τον Χριστό στα Ιεροσόλυμα πάνω σε όνο.

«Ο Bates ήταν ένας από τους σημαντικούς ηγέτες στη συνάθροιση της κατασκήνωσης του Exeter (New Hampshire) τον Αύγουστο του 1844, όταν παρουσιάστηκε για πρώτη φορά η “αληθινή κραυγή του μεσονυκτίου”. Ο Bates, συνέβη, ήταν ο κήρυκας που είχε επιλεγεί για την πρωινή εκείνη υπηρεσία στην κατασκήνωση. Προέτρεπε τους ακροατές του να παραμείνουν πιστοί και τους διαβεβαίωνε ήρεμα ότι ο Θεός απλώς τους δοκίμαζε, ότι βρίσκονταν στον χρόνο της καθυστέρησης, και εξέφραζε παρόμοια αισθήματα, όταν ο Samuel S. Snow εισήλθε στην κατασκήνωση έφιππος. Καθίζοντας δίπλα στην αδελφή του, την κυρία John Couch, ο Snow επανέλαβε την πεποίθησή του ότι ο Χριστός θα εμφανιζόταν στον ορισμένο καιρό. Βαθιά συγκινημένη, η κυρία Couch αιφνιδίασε το ακροατήριο, σηκώθηκε και δήλωσε: “Να ένας άνθρωπος με μήνυμα από τον Θεό!”» Leroy Froom, *The Prophetic Faith of our Fathers*, τόμος 4, 549.

Τον Απρίλιο του 1521 ο Μαρτίνος Λούθηρος ταξίδεψε με άμαξα συρόμενη από άλογα προς τη Δίαιτα της Βορμς, όπου απέρριψε τις παπικές παραδόσεις και συνήθειες και δήλωσε: «Εάν δεν πεισθώ από τη μαρτυρία των Γραφών ή από σαφή λογική... δεν μπορώ και δεν θα ανακαλέσω τίποτε, διότι δεν είναι ούτε ασφαλές ούτε ορθό να ενεργεί κανείς αντίθετα προς τη συνείδησή του. Εδώ στέκομαι. Δεν δύναμαι να πράξω άλλως. Ο Θεός ας με βοηθήσει. Αμήν.»

Καθώς οι Φαρισαίοι αντιτάχθηκαν στη θριαμβευτική είσοδο του Χριστού, έτσι και οι παπικές αρχές αντιτάχθηκαν στην είσοδο του Λουθήρου. Κατόπιν, ο Λούθηρος άλλαξε το όνομά του (σύμβολο της σφραγίσεως) και αποκρύφθηκε, ενώ μετέφραζε την Καινή Διαθήκη στη γερμανική γλώσσα. Η παρουσίασή του στη Δίαιτα της Βορμς προεικόνιζε την Κραυγή του Μεσονυκτίου, η οποία οδήγησε στο διάταγμα θανάτου από τις εκκλησιαστικοκρατικές αρχές της εποχής, προεικονίζοντας έτσι τον νόμο της Κυριακής. Έπειτα από δέκα μήνες κρυμμένος υπό το όνομα

«Junker Jörg», η απειλή εκ μέρους των αρχών είχε μεταβληθεί, κυρίως εξαιτίας δύο στρατιωτικών προβλημάτων που αντιμετώπιζε ο διεφθαρμένος Κάρολος Ε΄. Αυτές οι δύο στρατιωτικές απειλές ήταν η Γαλλία και το Ισλάμ, αντιπροσωπεύοντας την ίδια ανίερη συμμαχία του σοσιαλισμού και του Ισλάμ που σήμερα αντιπαρά τίθεται προς την ανθρωπότητα.

«Το έργο του Θεού επί της γης παρουσιάζει, από εποχή σε εποχή, μία εντυπωσιακή ομοιότητα σε κάθε μεγάλη μεταρρύθμιση ή θρησκευτικό κίνημα. Οι αρχές της σχέσεως του Θεού με τους ανθρώπους είναι πάντοτε οι ίδιες. Τα σημαντικά κινήματα του παρόντος έχουν το παράλληλό τους σε εκείνα του παρελθόντος, και η εμπειρία της εκκλησίας κατά τους προηγούμενους αιώνες περιέχει διδάγματα μεγάλης αξίας για τον δικό μας καιρό». The Great Controversy, 343.

Ένας όνος, οδηγημένος από τον Λάζαρο, έφερε τον Χριστό στην Ιερουσαλήμ· μια ιππήλατη άμαξα έφερε τον Λούθηρο στη Δίαιτα της Βορμς· και ένας ίππος έφερε τον Σνόου στη στρατοπεδική συνάθροιση του Έξετερ, ταυτοποιώντας έτσι τον όνο και τον ίππο, αμφοτέρα μέλη της οικογένειας των «Ιππιδών» στο γένος «Equus», ως το σημείο του μηνύματος της Κραυγής του Μεσονυκτίου.

Χαίρε σφόδρα, θύγατερ Σιών· αλάλαζε, θύγατερ Ιερουσαλήμ· ιδού, ο Βασιλεύς σου έρχεται προς σε· είναι δίκαιος και φέρει σωτηρίαν· ταπεινός, και επιβεβηκώς επί όνον, και επί πόλιν υιόν υποζυγίου. Ζαχαρίας 9:9.

Το σημείο του μηνύματος της Μεσονυκτίας Κραυγής είναι η άφιξη του όνου ή του ίππου, αμφοτέρα σύμβολα του Ισλάμ. Ο εκλεγμένος αγγελιοφόρος του αληθούς μηνύματος της μεσονυκτίας κραυγής έφθασε επάνω σε ίππο, σε αντιστοιχία με τον Χριστό που έρχεται επάνω σε όνο. Η «πολιορκία» στις έσχατες ημέρες χαρακτηρίζεται από την εκπλήρωση της ταυτοποίησεως της Ellen White ότι η πόλη του Nashville πρόκειται να πληγεί από «πύρινες σφαίρες».

Γιατί η πολιορκία αρχίζει από τις πύρινες σφαίρες του Nashville; Μήπως επειδή το Ισλάμ αντιπροσωπεύεται από τον όνο και τον ίππο στον προφητικό Λόγο του Θεού;

Σμύρνη

Ο αυτοκράτορας Νέρων σηματοδοτεί την αρχή της εκκλησίας της Σμύρνης, όταν η πόλη της Ρώμης πυρπολήθηκε το έτος 64. Η ημερομηνία αυτή σηματοδοτεί την αρχή του διωγμού της χριστιανικής εκκλησίας, ο οποίος πραγματοποιήθηκε σε διάστημα διακοσίων πενήντα ετών και κατέληξε στο Διάταγμα των Μεδιολάνων το έτος 313. Η διαμόρφωση της εικόνας του θηρίου αντιπροσωπεύει το άλφα ορόσημο που εισάγει μια περίοδο η οποία ολοκληρώνεται με ένα ωμέγα ορόσημο, αντιπροσωπευόμενο από το χάραγμα του θηρίου στον προσεχή νόμο περί Κυριακής. Η περίοδος αυτή προσδιορίζεται ως αρχόμενη με «διατάγματα».

«Εάν ο αναγνώστης επιθυμεί να κατανοήσει τα μέσα που θα χρησιμοποιηθούν στην επικείμενη σύγκρουση, δεν έχει παρά να παρακολουθήσει την καταγραφή των μέσων που χρησιμοποίησε η Ρώμη για τον ίδιο σκοπό κατά τους περασμένους αιώνες. Εάν επιθυμεί να γνωρίσει πώς οι παπικοί και οι Προτεστάντες, ενωμένοι, θα μεταχειρισθούν εκείνους που απορρίπτουν τα δόγματά τους, ας δει το πνεύμα που επέδειξε η Ρώμη προς το Σάββατο και

τους υπερασπιστές του.»

«Βασιλικά διατάγματα, γενικές σύνοδοι και εκκλησιαστικοί κανονισμοί, υποστηριζόμενοι από την κοσμική εξουσία, υπήρξαν τα βήματα διά των οποίων η παγανιστική εορτή κατέλαβε τη θέση τιμής της στον χριστιανικό κόσμο. Το πρώτο δημόσιο μέτρο που επέβαλε την τήρηση της Κυριακής ήταν ο νόμος που θεσπίστηκε από τον Κωνσταντίνο. (Μ.Χ. 321· βλ. σημείωση του Παραρτήματος για τη σελίδα 53.) Το διάταγμα αυτό απαιτούσε από τους κατοίκους των πόλεων να αναπαύονται κατά “την σεβασμία ημέρα του ηλίου”, αλλά επέτρεπε στους κατοίκους της υπαίθρου να συνεχίσουν τις γεωργικές τους ασχολίες. Αν και κατ’ ουσίαν επρόκειτο για ειδωλολατρικό νόμο, επιβλήθηκε από τον αυτοκράτορα μετά την κατ’ όνομα αποδοχή του Χριστιανισμού.» Η Μεγάλη Διαμάχη, 574.

Το πρώτο βασιλικό διάταγμα που σηματοδότησε μια μετάβαση από την εκκλησία της Σμύρνης στην εκκλησία της Περγάμου ήταν το Διάταγμα των Μεδιολάνων το 313. Αυτό αντιπροσώπευε το πρώτο βήμα που οδήγησε στον πρώτο νόμο περί Κυριακής το 321. Η καταστροφή της Ιερουσαλήμ προτυπώνει τον νόμο της Κυριακής, και δύο προφητικοί μάρτυρες προσδιορίζουν μια πολιορκία που προηγήθηκε της καταστροφής. Αυτές οι δύο πολιορκίες, οι οποίες αντιπροσωπεύονται από την τρίτη πολιορκία της Βαβυλώνας το 587 π.Χ. και από τη δεύτερη πολιορκία της Ρώμης το έτος 70, προσδιορίζουν ότι το ορόσημο που προηγείται του ορόσημου του νόμου της Κυριακής είναι μια προφητική πολιορκία.

Ο Ναβουχοδονόσορ πολιορκήσε τον Ιωακείμ, κατόπιν τον Ιεχονία και τελικώς τον Σεδεκία. Ο Κέστιος πολιορκήσε κατά το έτος 66 και εκπλήρωσε το σημείο που ο Ιησούς είχε δώσει στην εκκλησία, ακριβώς όπως η τρίτη πολιορκία του 587 π.Χ. έφερε το σημείο του θανάτου της συζύγου του Ιεζεκιήλ. Το ορόσημο που προηγείται της καταστροφής της Ιερουσαλήμ είναι μια πολιορκία, και είναι επίσης ένα «σημείο». Το ορόσημο που προηγήθηκε του κυριακάτικου νόμου του 321 ήταν το Διάταγμα των Μεδιολάνων, όπου έλαβε χώρα η μετάβαση από μια εκκλησία (Σμύρνα) που δεν έχει καμία καταδίκη στην Πέργαμο, το σύμβολο μιας συμβιβασμένης εκκλησίας.

Το Διάταγμα των Μεδιολάνων είναι, επομένως, η αρχή μιας προφητικής πολιορκίας, και είναι επίσης ένα σημείο. Επισημαίνει επίσης το σημείο στο οποίο η Λαοδικειακή κίνηση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων μεταβαίνει στη Φιλαδελφική κίνηση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων.

Η Φιλαδέλφεια και η Σμύρνη αντιπροσωπεύουν τις μόνες δύο εκκλησίες μεταξύ των επτά εκκλησιών της Αποκαλύψεως που δεν έχουν καμία καταδίκη. Το γεγονός αυτό, με τη σειρά του, προσδιορίζει εκείνη τη μετάβαση ως τη μετάβαση της στρατευομένης εκκλησίας προς τη θριαμβεύουσα εκκλησία. Η μετάβαση αυτή ευθυγραμμίζεται με το Διάταγμα των Μεδιολάνων, όπου το κίνημα των εσχάτων ημερών των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων καθίσταται εκείνη η όγδοη εκκλησία, η οποία είναι εκ των επτά. Η Φιλαδέλφεια και η Σμύρνη είναι επίσης οι μόνες δύο εκκλησίες που αγωνίζονται με εκείνους οι οποίοι ισχυρίζονται ότι είναι Ιουδαίοι, αλλά στην πραγματικότητα είναι εκ της συναγωγής του Σατανά.

Εκείνος ο χρονοδείκτης του 313 εναρμονίζεται επίσης με τη συνάντηση κατασκήνωσης του Exeter, από τις 12 έως τις 17 Αυγούστου του 1844. Όταν η συνάντηση της κατασκήνωσης έληξε, το μήνυμα σάρωσε κατά μήκος της ανατολικής ακτογραμμής των Ηνωμένων Πολιτειών σαν παλιρροϊκό κύμα, έως ότου η θύρα έκλεισε στις 22 Οκτωβρίου 1844.

«Σαν παλιρροϊκό κύμα, το κίνημα σάρωσε τη χώρα. Από πόλη σε πόλη, από χωριό σε χωριό, και έως απομακρυσμένους αγροτικούς τόπους προχώρησε, ώσπου ο αναμένων λαός του Θεού αφυπνίστηκε πλήρως. Ο φανατισμός εξαφανίστηκε μπροστά σε αυτή τη διακήρυξη όπως η πρωινή πάχνη μπροστά στον ανατέλλοντα ήλιο. Οι πιστοί είδαν την αμφιβολία και την αμηχανία τους να απομακρύνονται, και η ελπίδα και το θάρρος ζωογόνησαν τις καρδιές τους. Το έργο ήταν απαλλαγμένο από εκείνες τις ακρότητες που πάντοτε εκδηλώνονται όταν υπάρχει ανθρώπινος ενθουσιασμός χωρίς την καθοδηγητική επιρροή του λόγου και του Πνεύματος του Θεού. Ήταν παρόμοιο ως προς τον χαρακτήρα με εκείνες τις περιόδους ταπείνωσης και επιστροφής προς τον Κύριο, οι οποίες, στον αρχαίο Ισραήλ, ακολουθούσαν τα μηνύματα ελέγχου από τους δούλους Του. Έφερε τα χαρακτηριστικά που σημαδεύουν το έργο του Θεού σε κάθε εποχή. Υπήρχε λίγη εκστατική χαρά, αλλά μάλλον βαθιά διερεύνηση της καρδιάς, εξομολόγηση αμαρτίας και απάντηση του κόσμου. Η προετοιμασία για συνάντηση με τον Κύριο ήταν το βάρος ψυχών που αγωνιούσαν. Υπήρχε επίμονη προσευχή και ανεπιφύλακτη αφιέρωση στον Θεό.» Η Μεγάλη Διαμάχη, 400, 401.

Το κλείσιμο της θύρας στις 22 Οκτωβρίου 1844 προτυπώνει τον επικείμενο νόμο της Κυριακής, και το ορόσημο που προηγήθηκε της κλειστής θύρας της 22ας Οκτωβρίου ήταν η κατασκήνωση του Έξετερ. Επομένως, η κατασκήνωση του Έξετερ αντιστοιχεί προς το Διάταγμα των Μεδιολάνων. Αντιστοιχεί επίσης προς τη θριαμβευτική είσοδο του Χριστού.

«Η κραυγή του μεσονυκτίου δεν μεταδόθηκε τόσο με επιχειρήματα, μολονότι η βιβλική απόδειξη ήταν σαφής και αδιάσειστη. Τη συνόδευε μια εξωθητική δύναμη που κινούσε την ψυχή. Δεν υπήρχε αμφιβολία, ούτε αμφισβήτηση. Κατά την περίπτωση της θριαμβευτικής εισόδου του Χριστού στα Ιεροσόλυμα, ο λαός, που είχε συγκεντρωθεί από όλα τα μέρη της χώρας για να τηρήσει την εορτή, συνέρρεε στο Όρος των Ελαιών, και καθώς ενώνονταν με το πλήθος που συνόδευε τον Ιησού, συνελάμβαναν την έμπνευση της ώρας και συνέβαλλαν στο να ενισχυθεί η κραυγή: “Ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου!” [Matthew 21:9.] Κατά παρόμοιο τρόπο, και οι άπιστοι που συνέρρεαν στις Αντβεντιστικές συναθροίσεις —μερικοί από περιέργεια, άλλοι απλώς για να χλευάσουν— αισθάνονταν τη δύναμη της πεποίθησης που συνόδευε το μήνυμα: “Ίδού, ο Νυμφίος έρχεται!”» Spirit of Prophecy, τόμος 4, 250.

Το Διάταγμα των Μεδιολάνων σηματοδοτεί την προφητική πολιορκία που προτυπώθηκε από τον Ναβουχοδονόσορα το 587 π.Χ. και τον Κέστιο το έτος 66. Αυτές οι δύο πολιορκίες οδήγησαν στην καταστροφή της Ιερουσαλήμ το 586 π.Χ. και το 70, αντιστοίχως. Η πολιορκία του Κεστίου έληξε και τριάμισι έτη αργότερα η πολιορκία επανελήφθη υπό τον Τίτο, παρέχοντας έτσι μία προφητική περίοδο που αρχίζει με έναν άλφα Ρωμαίο άρχοντα και λήγει με έναν ωμέγα άρχοντα. Αυτά τα τριάμισι έτη αντιπροσωπεύουν το καταπάτημα της Ιερουσαλήμ από τον παπισμό, καθώς και τον επικείμενο νόμο της Κυριακής, όταν το θανατηφόρο τραύμα του παπισμού θεραπεύεται και αυτή βασιλεύει εκ νέου επί τριάμισι συμβολικά έτη.

Αλλ' ἄφησε ἔξω την αυλή που είναι ἔξωθεν του ναοῦ, και μη τη μετρήσεις· διότι ἐδόθη εἰς τα ἔθνη· και την ἀγία πόλη θέλουσι καταπατήσει τεσσαράκοντα και δύο μήνες. Αποκάλυψις 11:2.

Το 538, και ἔπειτα πάλι κατά την ἔλευση του νόμου της Κυριακῆς, ἀρχίζει το καταπάτημα της Ἱερουσαλήμ. Αὐτοί οἱ δύο νόμοι της Κυριακῆς παριστάνονταν ἀπὸ το ἔτος 321, ὅταν ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος ἐξέδωσε τον πρῶτο νόμο της Κυριακῆς. Το 538, στον παπισμὸ δόθηκε ἐξουσία να διώκει (να καταπατεῖ) την ἐκκλησίαν του Θεοῦ ἐπὶ τριάμισι ἔτη, ὅπως παριστάνεται ἀπὸ την ἱστορίαν ἀπὸ τον Κέστιο ἕως τον Τίτο. Το 538, ὁ παπισμὸς θέσπισε νόμο της Κυριακῆς στην τρίτη Σύνοδο της Οὐλεάνης. Ὁ προσεχὺς ἐρχόμενος νόμος της Κυριακῆς προσδιορίζει πότε ὁ παπισμὸς ἐξουσιοδοτεῖται και πάλι να καταπατήσῃ τον ναὸ (να διώξῃ).

Το 313 προσδιορίζει το πρῶτο διάταγμα που ὡδήγησε στον πρῶτο νόμο της Κυριακῆς το 321. Ἐπειτα, το 330, ἡ αυτοκρατορία διαίρεθῆκε προφητικῶς σε ἀνατολή και δύση, σηματοδοτώντας ἔτσι την ὠμέγα κατάληξιν της δευτέρας περιόδου παπικῆς διώξεως των «σαράντα δύο» συμβολικῶν μηνῶν—μίας περιόδου διώξεως και καταπάτησης που ἀρχισε με τον ἄλφα νόμο της Κυριακῆς στις Ἡνωμένες Πολιτεῖς.

Και ὁ τρίτος ἄγγελος ἀκολούθησε αὐτοὺς, λέγοντας με δυνατὴ φωνή: Ἐάν κάποιος προσκυνεῖ το θηρίον και την εἰκόνα του, και λαμβάνει το χάραγμά του στο μέτωπό του ἢ στο χέρι του, αὐτὸς θα πει ἀπὸ τον οἶνον της οργῆς του Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἔχει χυθεῖ ἀνόθευτος στο ποτήριον της ἀγανακτήσεώς Του· και θα βασανισθῇ με πυρ και θεῖον ἐνώπιον των ἁγίων ἀγγέλων και ἐνώπιον του Ἀρνίου. Και ὁ καπνὸς του βασανισμοῦ τους ἀναβαίνει στους αἰῶνες των αἰώνων· και δεν ἔχουν ἀνάπαυσιν ἡμέρα και νύχτα ὅσοι προσκυνοῦν το θηρίον και την εἰκόνα του, και ὁποῖος λαμβάνει το χάραγμα του ονόματός του. Ἐδὼ εἶναι ἡ ὑπομονὴ των ἁγίων· ἐδὼ εἶναι ἐκεῖνοι που τηροῦν τις ἐντολὰς του Θεοῦ και την πίστην του Ἰησοῦ. Αποκάλυψις 14:9–12.

Ἡ Πεδιάδα

Ἡ λατινικὴ σημασία του «Μιλάνου» εἶναι το μέσον της πεδιάδας. Στο μέσον ἀνατολῆς και δύσεως, κατὰ το ἔτος 313, ὁ Κωνσταντῖνος της δύσεως ἐπεδίωξε συμμαχίαν με τον Λικίνιον της ἀνατολῆς. Το διάταγμα ἀντιπροσώπευε την προσπάθειαν να συγκεντρωθῶν μαζί ἀνατολή και δύση, και το διάταγμα ἐπικυρώθηκε με γάμον συνθήκης, ὅταν ἡ ετεροθαλὴς ἀδελφὴ του Κωνσταντίνου, ἡ Κωνσταντία, νυμφεύθηκε τον Λικίνιον. Πλην ὅμως, καθὼς ὁ πρῶτος γάμος συνθήκης του ἐνδεκάτου κεφαλαίου του Δανιὴλ μεταξύ των Σελευκιδῶν του βορρᾶ και του Πτολεμαίου του νότου, ὁ γάμος αὐτὸς ἦταν προορισμένος να ἀποτύχῃ, καθὼς ἐκπληρώθηκε το παλαιὸ ρητὸ που λέγει: «ἡ ἀνατολή εἶναι ἀνατολή, και ἡ δύση εἶναι δύση, και οὐδέποτε οἱ δύο θα συναντηθῶν».

Το ἔτος «330» παρουσιάζεται ἄμεσα στο Δανιὴλ ἑνδεκα, ἐδάφια εἴκοσι τέσσερα, εἴκοσι ἐπτά και εἴκοσι ἐννέα. Αὐτὸ εἰσάγει τα δεκαεπτὰ ἔτη ἀπὸ το 313 ἕως το 330 μέσα στην προφητικὴ γραμμὴν του Δανιὴλ ἑνδεκα, και, ἀπὸ προφητικὴ ἀναγκαιότητα, ταυτοποιεῖ ἐκεῖνον τον συνθηκολογικὸ γάμον ἀνατολῆς και δύσεως το 313 ὡς παράλληλον πρὸς τον πρῶτον συνθηκολογικὸ γάμον στο ἴδιον κεφάλαιον.

«Η προφητεία στο ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ έχει σχεδόν φθάσει στην πλήρη εκπλήρωσή της. Μεγάλο μέρος της ιστορίας που έχει διαδραματισθεί σε εκπλήρωση αυτής της προφητείας θα επαναληφθεί.» Manuscript Releases, αριθμός 13, 394.

Ο Αντίοχος Β΄ Θεός, ο οποίος βασίλευσε από το 261 έως το 246 π.Χ., παραμέρισε την πρώτη του σύζυγο, τη Λαοδίκη Α΄, για να νυμφευθεί τη Βερενίκη, θυγατέρα του Πτολεμαίου Β΄ Φιλαδέλφου της Αιγύπτου. Ο γάμος αυτός αποτελούσε μέρος της ειρηνευτικής διευθετήσεως που έθεσε τέλος στον Δεύτερο Συριακό Πόλεμο το 252 π.Χ. Όταν αργότερα ο Κωνσταντίνος νίκησε τον Λικίνιο το 324, ο γάμος έληξε, όπως και ο γάμος του Αντίοχου και της Βερενίκης, όταν η Λαοδίκη, η πρώτη σύζυγος, δηλητηρίασε τον Αντίοχο το 246 π.Χ. Ο γάμος που είχε σηματοδοτήσει το τέλος του Δευτέρου Συριακού Πολέμου, καθώς και η δολοφονία του Αντίοχου, και κατόπιν της Βερενίκης, του παιδιού της και της αιγυπτιακής ακολουθίας της, σηματοδότησαν την αρχή του Τρίτου Συριακού Πολέμου. Ο συνθηκολόγος γάμος του 313 έθεσε τέλος στην περίοδο του διωγμού που αντιπροσωπεύεται από την εκκλησία της Σμύρνης και άρχισε την περίοδο του συμβιβασμού που αντιπροσωπεύεται από την εκκλησία της Περγάμου.

Ο γάμος στην αρχή της ιστορίας των Σελευκιδών προεικόνιζε τον γάμο της συνθήκης στο τέλος της αυτοκρατορίας των Σελευκιδών, όταν ο Αντίοχος ο Μέγας έδωσε την κόρη του Κλεοπάτρα Α΄ στον Πτολεμαίο Ε΄ Επιφανή. Ο γάμος έλαβε χώρα στη Ραφία το 193 π.Χ., αλλά η συμμαχία σύντομα έληξε, όπως είχε συμβεί και με τον πρώτο γάμο συνθήκης μεταξύ του βασιλέως του βορρά και του βασιλέως του νότου. Οι άλφα και ωμέγα γάμοι συνθήκης της αυτοκρατορίας των Σελευκιδών προεικονίζουν τον γάμο συνθήκης που σημειώνεται αργότερα στην προφητική ιστορία του Δανιήλ ένδεκα, όταν ο Οκταβιανός έδωσε την αδελφή του Οκταβία Μινώρ στον Μάρκο Αντώνιο το 40 π.Χ. Ο Μάρκος Αντώνιος και ο Οκταβιανός βρίσκονταν σε αγώνα ισχύος για τις ανατολικές και δυτικές περιοχές της Ρώμης, ο οποίος είχε ξεσπάσει το 44 π.Χ. με τη δολοφονία του Ιουλίου Καίσαρος. Η συνθήκη του Βρουνδισίου τέθηκε σε ισχύ κατά τον γάμο το 40 π.Χ., και οκτώ έτη αργότερα, το 32 π.Χ., ο Μάρκος Αντώνιος διαζεύχθηκε επισήμως την Οκταβία και επέσπευσε τη μάχη του Ακτίου το 31 π.Χ., όπου τόσο ο Μάρκος Αντώνιος όσο και η Κλεοπάτρα (η απολύτως τελευταία Κλεοπάτρα) έφθασαν στο τέλος τους.

Η ωμέγα συνθήκη γάμου της Σελευκιδικής αυτοκρατορίας εισήγαγε την πρώτη Κλεοπάτρα, η οποία προεικόνιζε την τελευταία Κλεοπάτρα, της οποίας η γραμμή καταγωγής αποτέλεσε τον συνδετικό κρίκο προς την προφητική άλφα συνθήκη γάμου της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας το 40 π.Χ. Αυτοί οι τρεις γάμοι συνθήκης προεικονίζουν τον γάμο συνθήκης του Διατάγματος των Μεδιολάνων. Το Διάταγμα των Μεδιολάνων σηματοδοτεί την αρχή μιας προφητικής πολιορκίας, αποτελεί ένα προφητικό σημείο, σηματοδοτεί τη μετάβαση μιας δίκαιης εκκλησίας σε μια άδικη εκκλησία, ευθυγραμμιζόμενο έτσι με το αίνιγμα του ογδού οντος εκ των επτά. Σηματοδοτεί έναν γάμο συνθήκης που τερματίζει έναν πόλεμο, έως το διαζύγιο του γάμου της συνθήκης, σηματοδοτώντας έτσι την αρχή ενός πολέμου. Στους δύο ρωμαϊκούς γάμους, το διαζύγιο επισπεύδει την ένωση της αυτοκρατορίας. Το 313 σηματοδοτεί επίσης τη συνέλευση στρατοπέδευσης του Exeter, όπου αρχίζει η διακήρυξη του μηνύματος της Κραυγής του Μεσονυκτίου και οδηγεί στην κλειστή θύρα της 22ας Οκτωβρίου.

Θα συνεχίσουμε να εξετάζουμε αυτές τις αλήθειες στο επόμενο άρθρο.

